

[Victor Larsen.]

Men Proprietær Winther har stadig væk ikke svært ved at faa Folk, han faar sit Arbejde gjort, og nu maa Forbundet jo til at vise, hvad det kan. Man etablerer saa Strejketerror. Man gør det i den Grad, at Folkene næsten ikke tør være paa Gaarden. Det bliver nødvendigt at tilkalde Politi fra Aalborg til at beskytte de arbejdsvillige. Det er jo allerede smukke Tilstande, man nu har faaet indført paa Skudshale, der hvor man arbejdede fredeligt sammen, indtil Dansk Arbejdsmands Forbund viste sig. Om Aftenen, naar de arbejdsvillige gaar hjem, ligger der unge opfanterede Mennesker paa Vagt for at klø løs paa dem. Men efterhaanden tager dette alligevel af, det lader ikke til, at det frugter. Proprietær Winther tvinges ganske vist til at køre de arbejdsvillige hjem Gang paa Gang; men man kan altsaa alligevel ikke rigtig komme igennem, og nu maa Dansk Arbejdsmands Forbund til rigtig at vise sin Magt. Nu skal Proprietær Winther rammes økonomisk, saa det klodser noget, og saa kommer da Forbudet paa det Mejeri, han leverer sin Mælk til.

Dette er i Korthed Sagens Gang, denne Sag, der med Rette har vakt Røre i Landet. Røret bliver ikke mindre derved, at enhver, der kan se og høre, er fuldkommen klar over, at selv om dette er et i Øjeblikket ret stærkt og grelt Tilfælde, saa findes der Landet over Tilløb til nøjagtig det samme. Paa Sjælland, paa Fyn kan der vises Eksempel efter Eksempel paa, hvorledes Dansk Arbejdsmands Forbund tror at kunne terrorisere danske Landmænd. At dette vækker Harm og Uro i Befolkningen, er ganske naturligt, det manglede bare andet.

Jeg vil gerne fremhæve, at jeg og det Parti, jeg tilhører, har intet som helst imod Organisationer; jeg kan oven i Købet godt sige det paa den Maade, at jeg selv er Medlem af en Landbrugsarbejdsgiverforening, der blev startet for 19 Aar siden, og jeg har saamænd ogsaa været i den Situation Gang paa Gang at skulle forhandle med det ærede Medlem Hr. Levinsen — og er ogsaa sluppet over det. Men det, der er det centrale her, er, at Organisation maa være en frivillig Sag. Det, der vækker Bekymring og Uro — og jeg tager ikke fejl, naar jeg siger langt ind i Socialdemokratiets egne Rækker, og jeg tror heller ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger blandt ærede Medlemmer i denne Sal — er dette, at man optræder over for Enkeltmand med hele den Styrke og Magt, som Forbundet vittærlig raader

over, paa en saadan Maade, at man tvinger ham økonomisk i Knæ, hvis man er i Stand dertil. Dette kan umuligt være rigtigt, og derfor blev ogsaa det ærede Medlem Hr. Levinsens Forsvar i Skudshale-Sagen saa mat, at jeg aldrig i de 10 Aar, jeg har været med til at forhandle med det ærede Medlem, har hørt noget lignende. (*Einer-Jensen*: Saa var De her ikke i Gaar). Den ærede Afbryder maa i alt Fald ikke have været her, for det ærede Medlem Hr. Levinsen havde slet ikke Ordet i Gaar. Den ærede Afbryder havde det, det hørte jeg nok. Det ærede Medlem Hr. Levinsen plejer meget vel at kunne forfægte sin Sag, men Forsvaret i Dag lod rigtignok meget tilbage at ønske.

Det ærede Medlem sagde bl. a., at der ikke i Sagens Realitet var tilstrækkelig Grund til at skabe en Affære. Det vil jeg virkelig nok sige! Er det ikke en Affære for den paagældende, i dette Tilfælde altsaa Proprietær Winther, naar Arbejdsmandsforbundet, med det ærede Medlem Hr. Levinsens Velsignelse formentlig, vælter sig over ham og forsøger at tvinge ham økonomisk i Knæ? Og det bliver jo ikke bedre, naar man ved, at dette ikke er et enkeltstaaende Tilfælde, men er noget, man gør i en Række af Tilfælde Landet over.

Vi kunde ikke vente længere, siger det ærede Medlem Hr. Levinsen. Det var unægtelig en Blottelse. Det er Diktaturet. Vi kunde ikke vente længere — man mindes en anden berømt Mands Udtalelse for nogen Tid siden i et Land Syd herfor: Hvis I ikke bøjer jer, saa marcherer vi! Saaledes er Forholdet altsaa, sagt ganske klart af det ærede Medlem Hr. Levinsen. Jeg gentager: Vi har intet som helst imod, at man organiserer sig, og Landbruget selv har jo Organisationer paa mangfoldige Omraader. Men vi har imod, at Organisationerne, i dette Tilfælde Dansk Arbejdsmands Forbund, misbruger deres Magt, saaledes at der i Befolkningen nødvendigvis maa nedfælde sig det bestemte Indtryk, at her er Tale om Fagforeningsterror. Og det har Befolkningen i dette Øjeblik en meget tydelig Fornemmelse af med Skudshale-Sagen som Baggrund. Dansk Arbejdsmands Forbund og de Medlemmer i denne Sal, der giver dens Metode her deres Velsignelse, tjener deres Sag meget slet, hvis man tror, man kommer igennem paa denne Maade, og Regeringen burde efter min Formening i allerhøjeste Grad betænke, om man ikke i Stedet for direkte og indirekte at yde sin Støtte til det, der her er foregaaet, burde tage skarpest mulig Afstand fra dette.